

Arrest

nr. 205 261 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 13 juli 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter.

Op 12 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2017 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1965

Geboorteplaats: Akllap

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse schoondochter, S.A.E. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Onafgezien van het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden volgende documenten voorgelegd:

Een gezinssamenstelling van S., A. (...) en G., R. (...)

- Een attest waaruit blijkt dat G., S. (...) (de echtgenoot van betrokkene) geen onroerende goederen bezit in Kosovo dd. 4.05.2017, een attest waaruit blijkt dat betrokkene zelf geen onroerende goederen bezit in Kosovo dd. 7.07.2017

- Attest van het OCMW Sint-Niklaas dd. 07.07.2017 waaruit blijkt dat betrokkene 2 keer 30euro heeft gekregen in het kader van een medische behandeling, meerbepaald eens in mei 2016 en eens in januari 2017.

- Attesten van het OCMW van Sint-Niklaas waarin is opgenomen dat zowel mevrouw S., A. (...) en G., R. (...) geen steun hebben gekregen in 2017, dd. 7.07.2017

- Brief van het CAW dd. 23.06.2017 met toelichting van de situatie van mevrouw

- Attest afgeleverd door de Kosovaarse overheid, de administratieve afdeling voor pensioenen van de republiek van Kosovo, regionale centrum dd. 17.05.2017 waarin is opgenomen dat K.G. (...) geen gebruiker is van enige pensioenregeling.

- Twee attesten afgeleverd door de Christelijke mutualiteit dd. 08.05.2017 en 17.07.2017 waaruit blijkt dat S.A. (...) een arbeidsongeschiktheiduitkering ontvangt.

- Loonbrieven van G.R. (...) met betrekking tot zijn tewerkstelling bij BVBA B.B. (...) van de periode april 2016 - juli 2016. En loonbrieven met betrekking tot zijn tewerkstelling bij V.I. (...) NV gedurende de periode september-beginjuli 2017.

- Kopie F-kaart G.R. (...) en kopie E-kaart S.A.E. (...).

- Bewijzen van aankopen met bankcontact door S.A. (...) op 30.06.2017, 26.06.2017, 30.06.2017, 08.07.2017, 03.07.2017 met bijhorende facturen op naam van betrokkene.

- Rekeninguittreksels van betrokkene

- Bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Overeenkomstig de toelichting van het CAW blijkt uit het dossier inderdaad dat mevrouw sinds 2011 in België is aangekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij op het moment van vertrek uit haar land van herkomst ten laste was van haar schoondochter en toen onvermogen was. De voorgelegde attesten met betrekking tot het onroerend goed van haar man en haar zelf werden opgesteld in 2017. Deze kunnen niet getuigen van het onvermogen van betrokkene in 2011. Hetzelfde geldt voor het attest betreffende het pensioen. Het is niet zo ongewoon dat mevrouw geen beroep doet op het pensioenstelsel van haar land van oorsprong, immers ze woont al jaren, met periodes van illegaliteit, in België. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn financieel/materieel werd bijgestaan door haar schoondochter toen ze nog in Kosovo verbleef. Wel integendeel, de wettelijke band tussen de schoondochter en de zoon van mevrouw is pas ontstaan in België. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat ;

de schoondochter reeds in de bestaansmiddelen van betrokkene mee moest helpen voorzien van 'vóór haar komst naar België.

Geen van de andere documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De attesten van het ocmw, het bewijs van inkomen van de schoondochter en de zoon, de bewijzen van betaling van een aantal facturen van mevrouw door haar schoondochter, de rekeninguittreksels, enz betreffen allemaal de situatie heden in België. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen rechten kan putten uit een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf, door haar komst naar België en wettelijke bevelen niet op te volgen, voor zichzelf heeft gecreëerd.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw één van de bevelen heeft opgevolgd, teruggereisd is en na terugreis behoeftig was en heeft moeten beroep doen op de referentiepersoon. Ook omwille van die reden kan zij geen toepassing genieten van art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel,".

Het middel luidt als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoekster niet bewijst dat ze reeds ten laste was van haar Poolse schoondochter op het moment van haar vertrek uit haar land van herkomst én dat verzoekster niet bewijst dat zij al onvermogen was;

aangezien het ten laste zijn een feitenkwestie is, dewelke op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en Hvj 9 januari 2007, JJia, C-I/05);

aangezien er géén wettelijke bepaling is dewelke vereist dat men al ten laste moet zijn van de het familielid-Unieburger op het ogenblik dat men nog in zijn land van herkomst verbleef;

aangezien er ook géén wettelijke bepaling is dewelke een minimale duur oplegt van bijstand, dewelke het familielid-Unieburger reeds zou hebben moeten verleend op het ogenblik van de aanvraag;

aangezien de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is en verzoekster dit aan de hand van de door haar n.a.v. haar aanvraag neergelegde stukken heeft bewezen;

aangezien voorts niet kan ge-eist worden - zoals de bestreden beslissing wél doet - dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst bestond tussen verzoekster en haar Poolse schoondochter als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden (RvV 29 februari 2016, nr. 163.233);

aangezien verzoekster in casu haar land van herkomst heeft verlaten in 2011 én de zoon én Poolse schoondochter van verzoekster pas wettelijk samenwonen sinds 24.03.15 (zie stuk 2);

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 12.01.18 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoeg van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat geen wettelijke bepaling vereist dat men reeds ten laste moet zijn van het familielid-Unieburger in het land van herkomst. Zij stelt dat er evenmin een wettelijke bepaling is die een minimale duur oplegt van bijstand dewelke het familielid-Unieburger reeds zou hebben moeten verleend op het ogenblik van de aanvraag. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing niet gesteund is op correcte feitenvinding.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt aangaande de beoordeling betreffende het "ten laste" zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het Bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door de verwerende partij in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De verwerende partij heeft in casu geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling onvermogen is en reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het blijkt bovendien ook uitdrukkelijk uit artikel 3.2. a) juncto artikel 10.2 e) van de inhoud van de Richtlijn 2004/38/EG :

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

"Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten: a) een geldig paspoort; b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt; c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen; d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan; e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Zie dienaangaande:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat er niet kan geëist worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Overeenkomstig de toelichting van het CAW blijkt uit het dossier inderdaad dat mevrouw sinds 2011 in België is aangekomen. Nergens uit het dossier blijkt dat zij op het moment van vertrek uit haar land van herkomst (1) ten laste was van haar schoondochter en (2) toen onvermogen was. De voorgelegde attesten met betrekking tot het onroerend goed van haar man en haar zelf werden opgesteld in 2017. Deze kunnen niet getuigen van het onvermogen van betrokkene in 2011. Hetzelfde geldt voor het attest betreffende het pensioen. Het is niet zo ongewoon dat mevrouw geen beroep doet op het pensioenstelsel van haar land van oorsprong, immers ze woont al jaren, met periodes van illegaliteit, in België. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat zijn financieel/materieel werd bijgestaan door haar schoondochter toen ze nog in Kosovo verbleef. Wel integendeel, de wettelijke band tussen de schoondochter en de zoon van mevrouw is pas ontstaan in België. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat de schoondochter reeds in de bestaansmiddelen van betrokkene mee moest helpen voorzien van voor haar komst naar België.”

Verzoekster toont met haar ongestaafde betoog het tegendeel niet aan.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle documenten die verzoekster heeft overgemaakt ter staving van het ten laste zijn, uitvoerig werd gemotiveerd. Zij toont niet aan dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse schoondochter, omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar schoondochter. De verwerende partij verduidelijkt aan de hand van een bespreking van alle voorgelegde stukken dat nergens uit blijkt dat de

verzoekende partij op het moment van vertrek uit haar land van herkomst ten laste was van haar schoondochter en toen onvermogen was.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 juli 2017 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende meerderjarige Nederlandse schoondochter op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Lezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Nederlandse schoondochter.

In deze zaak kan niet worden betwist dat er sprake is van een Unierechtelijke context.

Hierbij moeten de lidstaten hun bevoegdheden uitoefenen met inachtneming van zowel het door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop gericht zijn, onderling de belemmering van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

Bij lezing van de Richtlijn 2004/38 blijkt duidelijk dat de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn vrijheid van verkeer binnen de Unie, centraal staat. Hij is de voornaamste en de rechtstreekse begunstigde van de richtlijn. Als indirect gevolg daarvan en omdat het feit dat familieleden van elkaar verwijderd zijn, geen belemmering mag vormen van het gebruik van de vrijheid van verkeer, worden ook aan de familieleden van de burger die gebruik hebben gemaakt van deze vrijheid, rechten verleend, die geen persoonlijke rechten zijn, maar slechts afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van de begunstigde hebben verkregen.

Hoewel richtlijn 2004/38 bepaalt dat de autoriteiten van de gastlidstaat de persoonlijke situatie van de familieleden nauwkeurig kan onderzoeken op het moment dat deze om gezinshereniging met de burger van de Unie verzoeken, is niet bepaald op welke wijze de controle gebeurt of aan welke eisen de leden van het kerngezin moeten voldoen. Uit de geest van de richtlijn 2004/38 volgt evenwel dat de uniewetgever in de praktijk de situatie van laatst genoemden heeft willen bevoordelen. De richtlijn 2004/38 verleent een quasi automatisch recht aan ten laste komende leden van het kerngezin. Niettegenstaande iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft, mag het ten laste zijn niet zo worden geïnterpreteerd dat dit het nuttig effect van de Richtlijn berooft.

Wil een rechtstreekse bloedverwant van een burger van de Unie als ten laste worden beschouwd dan moet dit in concreto worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

De verzoekende partij voert aan dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat men al ten laste moet zijn van de referentiepersoon op het ogenblik dat men nog in het land van herkomst verbleef en dat geen enkele wettelijke bepaling een minimale duur van de bijstand voorschrijft.

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste komen*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In casu blijkt de afstammingsband tussen de verzoekende partij en haar schoondochter, de referentiepersoon, pas ontstaan te zijn als zij al in België was – omdat de zoon van de verzoekende partij pas op 24 maart 2015 een wettelijk samenwonen met de referentiepersoon is aangegaan. Daargelaten de vraag of in een dergelijke situatie kan worden verwacht dat de verzoekende partij aantoonde dat zij reeds ten laste was op het moment dat zij zich in het herkomstland bevond en er nog geen afstammingsband was met de referentiepersoon, blijkt wel duidelijk uit de rechtspraak van het HvJ dat er al een zekere materiële ondersteuning moet zijn geweest vooraleer de aanvraag werd ingediend. Zo stelt het Hof duidelijk dat de noodzaak van materiële steun reeds moet bestaan op het moment dat het familielid verzoekt om zich bij de burger van de Unie te voegen. In de conclusie van advocaat-generaal Mengozi in de zaak Reyes stelt deze (53) (eigen onderlijning) Verder oordeelde het Hof in het eerder vermelde arrest Jia dat het enkele feit dat de referentiepersoon of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

De Raad acht het aldus niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de schoondochter die men begeleidt of vervoegt, invult door het bewijs te vragen dat zij minstens in het verleden en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

In voorliggende zaak stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn en niet heeft aangetoond materieel/financieel te zijn bijgestaan door haar schoondochter. De verzoekende partij brengt geen enkele kritiek aan tegen de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zij niet aantoonde onvermogen te zijn. Deze motieven blijven dan ook overeind. Verder kan de Raad enkel maar vaststellen dat er in casu inderdaad geen stukken voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij reeds voor de aanvraag materieel/financieel werd bijgestaan door haar schoondochter teneinde in haar basisbehoeften te voorzien (noch in België, noch in het land van herkomst). Er liggen slechts enkele bewijzen voor van

aankopen met de bankkaart van de referentiepersoon die dateren van 1 maand voor de aanvraag en dit met bijkomende facturen op naam van de verzoekende partij, terwijl de afstammingsband met de referentiepersoon al bestaat sinds 2015, dus al twee jaar voor de aanvraag. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog in zoverre zij betwist dat het ten laste reeds diende te bestaan in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “ten laste” verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd, in strijd met hoger genoemde rechtspraak, waarna zij overigens zelf verwijst (wat betreft het arrest Jia van het Hof van Justitie).

Waar de verzoekende partij met verwijzing naar het arrest nr. 163 233 van 29 februari 2016 van de Raad betoogt dat niet kan worden geëist dat de afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en haar schoondochter al in het land van herkomst bestond als er op dat ogenblik nog geen verwantschap was tussen hen beide, merkt de Raad vooreerst op dat de arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien leest de verzoekende partij het voornoemde arrest verkeerd. In dit arrest wordt geenszins gesteld dat niet kan worden geëist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds bestond in het land van herkomst. De discussie in dit arrest betrof de vraag of de materiële ondersteuning enkel diende uit te gaan van de referentiepersoon, dan wel van de referentiepersoon en haar of zijn echtgenote/echtgenoot.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij een minimale duur van bijstand oplegt, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Hierin wordt geenszins gesteld dat er sprake moet zijn van een minimale periode van bijstand. Er wordt enkel vereist dat geheel in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ, wordt aangetoond dat het ten laste zijn reeds bestond in het verleden (dus voor het indienen van de aanvraag).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU